

možnost, da se majhne raznolikosti med nami spremenijo v konkretne razlike.

Kaj želim s tem povedati? Da nas raznolikost starše ter otroke oddaljuje in jo lahko prikrivamo (ne pa tudi razrešimo) z ukazovanjem. **Konkretne razlike pa so sprejemljive, če se združimo v dobri volji za iskanje dogovora**, ki bi obogatil naš notranji svet in naše izkušnje.

KAJ NAJ NAREDIM?

odraslim in otrokom **omogoča, da postanemo odprti za spremembe in izboljševanje.**

Če je namreč res, da morajo otroci postati veliki, zagotovo drži tudi, da **moramo mi starši spet postati majhni**, v najboljšem pomenu besede – da ne poskušamo za vsako ceno uveljaviti svoje volje. **vzgajati**

iz: MARIANNA PACUCCI, *Il Bollettino Salesiano*, rubrika *Kot don Bosko*

VEČNA MODROST

Simpatija. Neka deklica je molila:
»Gospod, spremeni slabe ljudi v dobre
in ti dobri naj bodo simpatici.«

 Don Bosko ti govori ...

Uredništvo: Angelo Santi, bivši salezijanski gojenec

PRENESI OSTALE KARTONČKE
www.ilgrandeducatore.com

Prevod: Primož Marinko

Vlagamo v čustven razvoj. Gre za to, da se otroci zavedajo vseh napak in tistega, česar jim je primanjkovalo pri naših prizadevanjih za vzgojo.

KARTONČEK

6

RUMENA

serija
VZGOJA DRUŽINE PREKO DRUŽINE

Priloga revije *Educatori di vita*
ilgrandeducatore@gmail.com

Arhiv EDV

STARŠI

Empatija?

(Empatija = sposobnost zaznavanja čustev druge osebe)

Raje imam

SIMPATIJO!

SIMPATIJA USTVARJA OBOJESTRANSKO ZAUPANJE IN STARŠEM TER OTROKOM OMOGOČA, DA SE SPREMINJAJO IN IZBOLJŠUJEJO

V "slovarju vzgojiteljskega jezika", ki je bil v teh letih po dolgem posvetovanju glede različnih stvari v zvezi z odraščanjem otrok sestavljen za družinsko uporabo, **nikoli ni bilo prostora za besedi "ukaz" in "ubogljivost".**

Neoznačene fotografije in slike so iz Arhiva SDB. Fotografije so naključne in se ne nanašajo na osebe iz besedila.

Mati nam pripoveduje ...

PRIZNAM, da vsake toliko časa za-
čutim željo, skoraj potrebo, da mo-
ram delati stvari na tradicionalen
način. Iz svojih izkušenj sem se namreč
naučila, da sta zmogljivost in učinkovitost
nekaj čisto različnega in tega ne želim
vpletati v vzgojo.

Tudi moji otroci, čeprav so dovolj ubo-
gljivi, nikoli ne bi dovolili, da bi jim po-
stavljala na hitro sprejete ukaze. Tako

Aleksandra kot Klavdij želita **pravila, da bi bila motivirana, vendar od njiju ne morem zahtevati ničesar nerazumnega** in pedagoško ne-
sprejemljivega.

Pri dveh tako zahtevnih otrocih torej ukazi ne morejo obstajati. Če bi vseeno poskušala z njimi ravnati na tak način, je negativen učinek za-
gotovljen.

Vendar težko vztrajam pri tem, da bi otroka sprejela točno določen način obnašanja. Vedno sem raje **delala na tem, da je neko vedenje primerno.** Menim, da imamo starši pri tem zelo veliko odgovornost. **Pri konkretnih dejanjih** pa je dobro **pustiti otrokom, da sami poiščejo svoj način,** ki bo upošteval njihovo origi-
nalnost.

Od svojih otrok zahtevam le to, da med njihovimi dejanji, idejami in vrednotami obstaja neka sprejemljiva po-
sledična zveza.

Zvesta takšni drži, ka-
kor tudi otrokovim pri-
čakovanjem, ki jih včasih pokažeta na zelo živahen način, sem vedno poskušala izko-
ristiti **legitimno mož-
nost, da predlagam**

Starši bi radi otroke razumeli in da bi to dosegli, se jim morajo približati pazljivo in natančno.

V izogib večjim konfliktom bodimo potrpežljivi pri predlogih in navdih najprej poiščimo v empatiji. Preventivno se postavimo v kožo mladostnika, da bi ugotovili, katere so mentalne kategorije in najprimernejši jezik, da bi predlagali nek način obnašanja, ki bi bil sprejemljiv za določen način razmišljanja ter življenja.

otrokoma svoje in ob tem po možnosti **dopuščam, da samostojno izbirata** med enakovrednimi alternativami.

Da bi se izognila nesoglasjem, sem potrpežljiva pri predlogih in **sledim načelu empatije. Najprej se postavim v kožo mladostnika,** da bi razumela, katere so mentalne kategorije in najprimernejši jezik, da bi predlagala neko obnašanje, ki bi bilo sprejemljivo za določen način raz-
mišljanja ter življenja.

Ne verjamem pa v iskanje soglasja za vsako ceno, ker se ne bi rada ujela v past, da bi se pri svojih letih začela obnašati kot mladostnica in ker mislim, da vzgojnih težav ne moremo razrešiti na statičen način. Bolj prav se mi zdi prizadevati si za mentalni razvoj otrok, ki bi **izzval spremembe,** potrebne za odraslost, to pa ne kar avtomatsko, ampak **popolnoma zavestno in z vsem protagonizmom, ki ga otroci premorejo.**

Zato menim, da je empatija samo začetni trud, strateška izbira v naj-
boljšem pomenu besede. Je **začetek za razvoj simpatije,** katera pa niti slučajno ni neka vrsta sokrivde med starši in otroki, kot mislijo mnogi, ampak nasprotno – **pripravljenost, da delimo trpljenje,** ki nastaja iz potrebe po tem, da združimo različne načine razumevanja ži-
vljenja in soočanja z različnimi situacijami.

Tukaj bi rada razjasnila nekaj, o čemer sem morala razmišljati leta. Za-
gotovo je moja generacija precej drugačna od generacije mojih otrok, ampak – vsaj med osebami, ki se imajo rade – **moramo staviti na**

Poskušajmo otrokom dajati predloge, ob tem pa jim pustimo prostor za samostojno izbiro med enakovrednimi alternativami.